

UN AN DE LA COOPERATIVIZAREA AGRICULTURII REGIUNII CONSTANȚA

ALBINA

Biblioteca Centr
Regională
Hunedoara-Du

REVISTA SAPTĂMÎNALĂ A ASEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 61 • Seria II • Nr. 549 • Miercuri 2 iulie 1958 • 8 pagini — 15 bani

Dobrogea însemna stepe aride, secătuite de vlagă și colbăite de vânturi fierbinți, unde omul oricât lupta cu natura nu ieșea niciodată biruitor. Și iată că tocmai pe aceste meleaguri, unindu-și puterile laolaltă, țărani muncitori au izbutit nu numai să înfrângă vitregia naturii, dar să facă din pământul dobrogean ceea ce în condițiile regimurilor trecute era cu neputință.

Anul 1957 a însemnat pentru regiunea Constanța cu adevărat anul unei mari cotituri. După cum era de așteptat, recoltele frumoase, nemaivăzute prin partea locului și veniturile mari ale colectivităților, au avut o uriașă înflurire asupra gospodăriilor din sectorul individual. Rezultatul? La regiune soseau zilnic vești prin care se anunța cooperativizarea a doi și noi sate și raioane. La începutul lunii iulie pe harta regiunii se însemnau ultimele sate care porneau să-și schimbe felul de viață, pe drumul unirii puterilor, a pământurilor, drum al progresului și bunei stări. Într-una din aceste zile, la comitetul de partid al regiunii Constanța a sosit o telegramă din raionul Tulcea.

„Astăzi, 4 iulie 1957 — se arăta în telegramă — ultimele familii de țărani cu gospodării mici și mijlocii au intrat în formele socialiste de muncă în agricultură...”

Erau ultimele familii nu numai din raion, ci și din regiune. Cu aceasta, harnica țărănie muncitoare dobrogeană, condusă cu pricepere de către organizațiile de partid, încheia prima etapă a drumului spre colectivizare totală, înscriind o dată importantă în cartea istoriei poporului nostru.

În octombrie anul trecut o nouă veste făcea ocolul întregii țări anunțând terminarea procesului de colectivizare a regiunii. Astăzi în regiunea Constanța sînt 335 gospodării colective cu 102.870 familii și cu o suprafață de 552.797 hectare.

Ce a însemnat cooperativizarea agriculturii pentru regiunea Constanța? Să vedem în primul rînd producția de cereale. Dacă luăm anul 1957, an destul de neprielnic, vedem că totuși s-a recoltat la hectar cu 500 kg. grâu și cu 860 kg. porumb, în medie mai mult decît în anii 1934-1938. În cîtiva ani s-a construit în regiunea Constanța cît nu s-a construit în zeci de ani. Numai în gospodăriile colective s-au ridicat 2.569 de construcții, dintre care 529 grajduri, 328 saivane, 193 maternități, îngrășători, cotețe etc. Acolo unde arareori putea fi zărit un pom fructifer, au apărut întinse plantații de vie și livezi. În 5 ani s-au plantat 2.530 hectare cu vie și 1.569 hectare cu pomi fructiferi. În aceeași perioadă, veniturile gospodăriilor colective realizate din valorificarea surplusului de produse au crescut de peste 19 ori față de anul 1952. Numai gospodăria colectivă din Comana a valorificat produse vegetale și animale în valoare de 1.452.000 lei. Au întrecut suma de un milion de lei provenită din valorificarea surplusurilor de produse, gospodăriile colective din Cobadin, Straja, Topraisar, Cegani, Negurenii, Sinoe etc.

Despre dezvoltarea gospodăriilor colective în ultimii cinci ani vorbesc cele 167 milioane lei care reprezintă totalul fondurilor de bază la sfîrșitul anului trecut. Creșterea avutului obțesc a dus, după cum era și firesc, la sporirea veniturilor colectivităților. Mulți colectiviști care muncesc cu hărnicie primesc la sfîrșitul anului peste un vașon de produse cerealiere și de grădinarie plus mii de lei în bani. E destul să amintim că în ultimii ani peste 15.000 de colectiviști și-au construit case noi, sau și le-au renovat pe cele vechi, 7.000 și-au cumpărat aparate de radio, peste 4.500 și-au luat mobilă nouă, 16.000 și-au tras lumină electrică în case, mai bine de 51.000 de familii și-au cumpărat vaci cu lapte, iar altele peste 80.000 și-au crescut în gospodăria personală porci și oi. În Dobrogea unde cu ani în urmă călătorul trebuia să parcurgă zeci și zeci de kilometri pînă să întâlnească lumină electrică și asta mai mult în orașe și la cîncele boierești, astăzi sînt 54 de comune și sate electrificate în întregime.

Au dispărut malarie și pelagra care bîntuiau regiunea. Față de numai 30 cămine culturale cu 17 biblioteci în 1938, astăzi în regiune sînt 365 cămine culturale și 311 biblioteci cu un număr de aproape o jumătate milion de volume.

În afară de sporirea producției de cereale în planurile de perspectivă ale regiunii se pune accentul pe întinderea livezilor, viilor, sporirea numărului de animale la sute de mii de capete, mecanizarea aproape completă a lucrărilor agricole și sporirea valorii zilei-muncă. Sînt obiective îndrăznețe cu care țărănimea colectivă din regiune pe bună dreptate se mîndrește... Și dacă punem la socoteală marea acțiune de pregătire a cadrelor ne putem închipui viitorul apropiat al Dobrogei. Numai în ultimii ani au fost școlarizați 306 președinți de gospodării colective, 1.425 brigadierii, peste 900 de socotitori. Aproape 23.000 de colectiviști au urmat cursurile agrozootehnice de trei luni, sau de trei ani.

Socotînd realizările de pînă acum și cunoscînd și planurile pentru viitorul apropiat, se poate spune pe drept cuvînt că grădina dobrogeană este în plină înflorire. Și nu încapă îndoielă că din an în an, sub înțeleapta îndrumare a partidului, harnici colectivități vor obține izbînzii tot mai mari pe calea belșugului și a bunei stări.

C. Munteanu

DIN NOAPTE-N ZORI

Prin nopți anzi cum cresc pe cîmpuri grîile,
Cu o profundă, vie răsufletare,
Cînd trece calm pe boltă Carul-Mare
Peste carpaticele culmi silhuite.

Pe unde fost-au gemote emare,
Pe unde-au curs rîzmeriți, să răscuie
La gît bogății ce-au bătut în cuie
Dreptatea, — grîul crește cît o mare...

Sub stele mil, în vînt de libertate,
Tălăzulește grîu, visînd combine —
Corăbii ale patriei bîdgate...

Cînd soarele, cîntînd, cu zorii vine,
La poarta colectivei primul bate;
Că rostul ei... îl știe ca și mine.

George Demetru Pan

Recoltatul grîului la G.A.C. „Mie Pintilie” din comuna Dobreni, raionul Vidra.

Foto : R. MOREL

Sunt ani de atunci. Un băiat firav, cu ochi negri arzînd sub fruntea înaltă, era mereu preocupat, fie să repare podeaua stricată, fie să dea la rînda vreo ușă a școlii normale din Făgăraș. El nu era tîmplar. Era elev. Un simplu elev care, din dorința de a deveni învățator, folosea meșteșugul învățat de la tatăl său, pentru ca astfel să-și poată plăti taxele și întreținerea în școală.

Tînarul a răzbit prin anii de studii și împlinirea dorinței i-a încununat eforturile. În toamna lui '46 un nou învățator ia catalogul în mînă și pășește pragul unei clase a școlii din Codlea. Este Gheorghe Șincan. Din acea zi, viața sa a început să se împletească strîns cu cea a Codlei. Trei ani mai tîrziu îl găsim director. Dar poarta școlii nu reprezintă pentru el hotarul activității.

...Era o după amiază toropitoare, demnă de luna lui cuptor. În drum spre casă, învățatorul se opri la familia Dăneț.

— Ce-i cu Gheorghită și Valeriu: de ce nu vin la școală?

Răspunsul fu precedat de un oftat.

— S-au dus la cîmp. Ce să-i faci, mult pămînt nu avem, dar trebuie să-l muncim ca lumea. Și fără copii nu răzvim.

— Vezi că tot la vorba mea ajungem, spuse Șincan. Dacă v-ați înscris în colectivă ar fi mai ușor. Pămîntul Lați lucra împreună cu alți gospodari, iar copiii și-ar vedea de școală.

Discuția nu s-a oprit aici. S-au spus cuvinte potrivite despre munca cu tractoarele, despre foloasele gospodăriei colective, despre viitorul copiilor. Cuvintele n-au fost spuse în van. Mulți părinți ai elevilor îi mulțumesc azi învățatorului Șincan pentru că le-a arătat calea spre un trai mai îmbelșugat.

Anul trecut, învățatorul emerit Gheorghe Șincan a fost decorat cu „Ordinul Muncii” clasa a II-a în semn de prețuire a activității pe care a desfășurat-o. O imagine a multilateralelor sale preocupări reușite să ne-o dea și fotografiile alăturate.

Nu de puține ori cercurile pionierilor îl au în mijlocul lor pe directorul școlii. De astă dată se bucură de îndrumare cei din cercul micilor naturaliști (FOTO 1).

Dar nu numai pentru elevi ci și pentru cei maturi învățatorul Șincan, a devenit un sfătuitor apropiat. Dacă a contribuit la înființarea colectivei el își dă seama că are acum o parte de răspundere pentru întărirea ei. Sfaturile sale sînt date cînd e cazul chiar pe ogor (FOTO 2).

Invățătorul DIN CODLEA

Adesea Gh. Șincan poate fi întîlnit la casa de cultură unde ajută la bunul mers al bibliotecii (FOTO 3).

Obiectivul aparatului fotografic ar mai fi putut să-l surprindă pe Gh. Șincan ca președinte al comisiei de împăciuire, la o ședință a biroului comitetului de partid sau chiar în familie, citindu-le povești celor două fetițe ale sale.

Pe lîngă toate acestea deputatul Șincan își găsește timp să asculte glasul cetățenilor și să contribuie la gospodărirea Codlei.

Acesta este învățatorul, activistul obștesc, omul: Gheorghe Șincan

A. Croitoru

de la FESTIVALUL ECHIPELOR DE TEATRU

În regiunea Ploești fazele intercomunale ale primului festival al echipelor de teatru „I. L. Caragiale” au început mai tîrziu ca în alte regiuni. Era de presupus că formațiile de aici, avînd un timp îndelungat de pregătire, au reușit să se prezinte la un nivel artistic mai înalt. Rîndurile care urmează ne vor edifica în această privință.

Un repertoriu chibzuit

Repertoriul echipei artistice trebuie să reflecte într-o cît mai mare măsură viața satului. Numai astfel arta își poate aduce contribuția sa educativă și mobilizatoare. Echipa de teatru a cîminului cultural din comuna Dițești, raionul Cîmpina, prezintă la faza intercomunală de la Filipeștii de Pădure — e credincioasă acestui principiu. — Discutam, după spectacol, cu membrii echipei:

— De ce ați ales tocmai piesa „Bucuroși de oaspeți”?

Ion Moga, directorul cîminului cultural ne-a răspuns:

— Între acțiunea piesei „Bucuroși de oaspeți” (de Gh. Tețulescu) și viața satului nostru sînt multe asemănări. De pildă, țărănul muncitor Gheorghe Hangu este considerat unul dintre cei mai harnici agricultori din sat. El a văzut și a înțeles că numai munca în comun a pămîntului îi poate asigura un trai îndestulat. De aceea s-a înscris în întovărășire. Dar cînd am încercat să-l lămurim să treacă la gospodăria agricolă colectivă a ridicat din umeri. L-am invitat să vadă piesa noastră. După spectacol îmi spunea: „Văd că în piesă nevasta vrea să intre în gospodăria colectivă, iar bărbatul trage înapoi, ca rocul. La mine acasă se întîmplă pe dos: eu zic da și nevasta ba. Așa că am s-o aduc și pe ea să vadă piesa. Vreau să văd cum o să gîndească după aceea”.

O notă bună în privința alegerii repertoriului merită toate cele cinci echipe prezentate la concurs în centrul Comarnic. Piese ca: „Nemaipomenita furtună” (de M. Davidoglu), „Vinători de zestre” (de Ferenc Laslo), „O noapte grea” (de Lucia Demetrius), „Cardul” (de Tiberiu Vornic), puse în scenă de echipele din Comarnic, Vatra Satului și altele, au un puternic rol educativ în rîndul masei.

Echipele de teatru din comunele Edera de Sus și de Jos ne-au înfățișat cu totul altă situație. Echipa de teatru din Edera de Sus s-a prezentat la concurs cu piesa „Conu Leonida față cu reacțiunea”, de I. L. Caragiale, iar cea din Edera de Jos cu „Piatra din casă” de V. Alecsandri. Deși tinere, ambele echipe au activat, încă de la înființarea lor, cu continuitate. Lipsite însă de orientarea necesară din partea instituțiilor culturale de la raion, ele nu s-au îndreptat către cele mai potrivite piese, pe măsura posibilităților și a condițiilor locale.

La faza intercomunală de concurs de la Breaza, echipa de teatru din Podul Vadului a prezentat un repertoriu alcătuit numai din piese clasice: „O noapte furtunoasă” și „Conu Leonida față cu reacțiunea” de I. L. Caragiale, precum și „Ursul” și „Cererea în căsătorie” de A. Cehov. Dar, țărănii muncitori din Podul Vadului, ar vrea să vadă în primul rînd piese care să oglindească frămîntările de azi din satele patriei noastre.

Abordarea pieselor din repertoriul clasic prezintă uneori multe dificultăți. Insuficienta înțelegere a fondului de idei, lipsa costumelor și a altor elemente necesare unui spectacol (lumină, efecte de scenă, recuzită etc.) și în special lipsa de pregătire artistică a interpretilor, duc la prezentarea denaturată a pieselor. A fost cu totul necorespunzător spectacolul cu piesa „Piatra din casă” prezentat de echipa de teatru a cîminului cultural din Cornul de Jos, în care tinerii interpreți au apărut în costume moderne, fără nici un fel de machiaj.

Care să fie oare explicația acestor lipsuri în alcătuirea repertoriului echipelor de teatru? În primul rînd pretențiile exagerate ale unor instructori, care alegă după piese clasice, considerînd repertoriul actual ca ceva prea „ușor”

pentru veleitățile lor artistice. Abordarea în exclusivitate a repertoriului clasic, lipsa de interes față de piesele cu tematică de actualitate, uneori desconsiderarea acestor piese se face în dauna cerințelor maselor largi de țărani muncitori, care vor să găsească pe scenă aspecte ale vieții din satul de azi, care vor să afle răspuns la problemele care-i frămîntă în legătură cu construcția socialistă la sate.

În comuna Edera de Jos, instructorrea echipei de teatru, Olga Dimitriu, directoarea cîminului, Alexandrina Predescu și Stelian Spirescu, directorul școlii, au ocolit cu bună știință piesele de actualitate.

Astfel de lipsuri persistă și din cauza indiferenței cu care privesc instituțiile raionale și regionale (casele de cultură, casa raională a creației populare, secțiile de învățămînt și cultură) alcătuirea repertoriului la sate. Activității acestor instituții nu iau măsuri operative și hotărîte cînd văd asemenea greșeli de orientare.

E timpul, așadar, ca repertoriul formațiilor artistice de la sate, antrenate în actualul concurs, să cuprindă piese inspirate din viața de azi a satului, care pot fi înțelese și redată mult mai ușor de către interpreți.

Ceva despre interpretare

De instructor depinde în cea mai mare măsură reușita sau nereușita unui spectacol de amatori. Oricît de bine ar fi aleasă o piesă, aportul educativ al spectacolului scade simțitor dacă ideile piesei, gîndurile și simțămintele personajelor nu sînt valo-

Interpreții echipei de teatru a cîminului cultural din comuna Filipeștii de Pădure primind ultimele indicații înainte de intrarea în scenă.

ificate cu pricepere de către interpreți. În multe cazuri, datorită unei defectuoase distribuții a rolurilor și a unei interpretări nefericite, personajele negative depășesc pe cele pozitive, umbrindu-le și diminund astfel ideile înaintate ale operei dramatice.

Echipele teatrale de amatori din satele raionului Cîmpina au multe lipsuri și în ceea ce privește jocul de scenă propriu zis al actorilor. De ce oare actorii din echipa de teatru a cîminului cultural din Filipeștii de Pădure sau Cornul de Jos se mișcă într-una pe scenă și cînd este și cînd nu este nevoie? De ce oare cînd vorbesc nu se uită unii la alții, așa cum fac oamenii în viață? De ce își spun textul pagalicește ca pe o poezie? Pentru că instructora Rodica Popescu nu i-a ajutat pe interpreți să înțeleagă că teatrul înfățișează în chip artistic viața și că actorii trebuie să se comporte pe scenă cu cît mai multă naturalitate.

Este de datoria metodiștilor și a instructorilor artistici de la casele de cultură, a actorilor profesioniști să îndrume cu seriozitate echipele de amatori din clipa alegerii piesei pînă la prezentarea ei în public.

În viitor este absolut necesar ca fiecare echipă promovată de la o fază la alta să fie ajutată pentru perfecționarea măiestriei artistice de oameni competenți și cu tragere de inimă. Să ne gîndim, de asemenea, și la echipele nepromovate la faza raională. Să nu le lăsăm să se destrame ci, folosind experiența actualului festival, să întreprindem schimburi de experiență și alte asemenea acțiuni, care să mențină toate formațiile într-o continuă activitate.

Stancu Lascăr
și Șerban Rădulescu

Despre organizarea muncii în gospodăriile agricole colective ★)

O atitudine atentă față de oameni

În cei nouă ani, cit au trecut de când în Palazu Mare o mină de oameni au pus bazele gospodăriei colective, satul a fost reconstruit aproape în întregime.
In fotografie: una din ulițele reconstruite în întregime ale satului Palazu Mare.

Ion Florea, președintele gospodăriei agricole colective din Ceacu, are multă dreptate în cele ce spune despre chibzuința cu care, de la bun început, trebuie pornit pe calea sporirii avutului obștesc. Iată noi, de pildă, am ajuns să avem o gospodărie colectivă milionară, tocmai pentru că am muncit cu chibzuială.

La început au fost doar 64 de familii cu 346 de hectare. Gospodăria colectivă avea 17 cai slabi și câteva oi. Aveam, ce-i drept, pământ multicolor, în schimb duceam lipsă de vite și de adăposturi pentru ele. Am fi putut alerga la bancă să ridicăm credite și să cumpărăm vite, să construim grajduri și magazii etc. Dar ce-ar fi zis satul: că alergăm la de-a gata, că luăm cu împrumut bani pe care statul i-ar fi putut folosi în altă parte. Noi am hotărât deci să ne biziim înții și înții pe puterile noastre. Și iată că după două luni de la înființarea colectivei, am avut grajdul gata, fără mare cheltuială de bani. Am lucrat cu toții la ridicarea lui, bărbați, femei, pină și copii, fiecare familie de colectivist făcând în mod voluntar câte 200 bucăți chirpici. După ce am terminat grajdul și lucrările din câmp, am ieșit cu atelajele pe șantierele din apropiere. Cărușia făcută aici ne-a adus un venit de peste 240.000 lei, bani cu care am cumpărat îndată 100 de oi. A urmat apoi primăvara, cu țureșul ei de treburii.

Ei, cât am tras noi în primăvara și vara aceluiași an! Munceam fără răgaz. Și ce mare ne-a fost răsplata! Din cauza timpului secetos, cei din sat au scos mai nimica, pe cînd noi, colectivisti, am avut o recoltă foarte bună și la grâu și la porumb. Stăteau „individualii” lingă batoză și se cruceau de cele ce vedeau. Mulți și-au dat atunci seama că putere poate avea omul asupra naturii... Biruisem. Și asta s-a văzut în hotărîrea celor peste 100 de familii de țărani muncitori care îndată după treieris au început să treacă pragul colectivei.

Primăvara următoare a fost mai lesne. Puterile noastre sporiseră. După un an se aflau în gospodărie 94 la sută din numărul total de țărani muncitori, adică satul era aproape în întregime colectivizat. Țin să subliniez aici faptul că noi colectivisti nu ne-am înfumurat și nu ne-am rupt de cei dinafără. Ba, dimpotrivă, pină ce nu i-am văzut aproape pe toți alături de noi, nu ne-am găsit mul-

*Vezi „ALBINA” nr. 546, 547 și 548.

țumirea. I-am adus pe oameni alături de noi, nu prin vorbe goale și promisiuni deșarte. Dacă le-am spus oamenilor că în gospodăria colectivă pământul poate fi muncit mai bine, apoi ne-am străduit mereu și mereu ca pe tot frontul întrecerii (căci era o întrecere între gospodăria colectivă și sectorul individual) noi să ieșim învingători. Și am câștigat. De exemplu, în ce privește recolta din câmp, încă din primul an noi am scos peste 1.000 kg. la hectar. Ba au fost ani, ca 1953, cînd la porumb am avut peste 3.000 kg. boabe la hectar, recoltă pe care neam de neamul nostru nu o obținuse vreodată. Biruința noastră deplină în această întrecere a fost cel mai bun dintre cei mai buni agitatori, deoarece ea a dovedit, fără putință de tăgadă, de partea cui este dreptatea, viitorul.

Intr-o vreme, umbra prin sat vorba — de asta aveau grijă chiaburii — cum că o dată intrat în gospodăria colectivă, omul nu-și mai poate vedea de ale lui, de casa și interesele sale, nevas-ta nu-și poate îngriji copiii, că toată lumea ar munci de-a valma, leșul ar primi la fel cu cel harnic și cite și mai cite. Aflînd cam ce vorbe umblă

prin sat pe seama gospodăriei colective, noi am căutat ca întotdeauna să împletim cit mai bine și cit mai strîns interesele gospodăriei colective cu interesele personale ale colectivistilor. Am să vă povestesc mai jos citeva din greutățile ivite încă din primul an și care cereau o rezolvare ca aceea de care spuneam mai sus.

Deși aveam oameni destui în gospodărie, totuși se simțea tot mai mult nevoia de brațe de muncă. Și asta pentru că mulți nu veneau la lucru. Mai ales femeile. Ce să fie? — ne-am întrebă noi, cei din consiliu. Atunci am căutat să aflăm de la unul și de la altul pricina. Cele spuse erau cam departe de adevăr: că-i bolnavă femeia și c-a plecat pină la oraș să-și cumpere niște prafuri; că unuia i-a venit o citație, iar altuia îi adusesse cineva veste de la rudele sale; și tot așa, fel de fel de motive. Din toate însă noi am reținut că oamenii căutau să se repeadă zilnic la Constanța. Cînd am dat de acest fir, am putut ajunge și la capăt. Despre ce era vorba? Colectivisti aveau nevoie să meargă la oraș pentru a valorifica laptele de vacă de la vacile din gospodăria perso-

nală. De aici toate necazurile despre nu știu ce doctorii, citații, neamuri și cite altele, numai și numai să poată pleca femeia dimineața la oraș. Nu puteam cere oamenilor să irosească laptele, dar nici nu puteam îngădui ca zilnic, zeci de femei să lipsească de la muncă. Și-atunci, cu toții, am ajuns la următoarea soluție: unul dintre bătrînii gospodăriei să meargă cu laptele la oraș. Gospodăria i-a dat o căruță și un cal, iar colectivisti cite o zi-muncă la 200 litri de lapte vîndut. Și iată că astfel s-a rezolvat această problemă personală a colectivistilor.

Sau, bunăoară, iată cum am reușit noi să aducem la muncă femeile cu copii mici. În legătură cu creșă și grădinița le băgaseră chiaburii fel de fel de prostii în cap și nu era chiar ușor să le spurberăm. Am lăsat deci să vorbească tot faptele și am trecut la organizarea creșei și grădiniței. Am ales citeva odăi mari, luminoase, curate, am adus de la oraș leagăne, pătuțuri, albituri și toate cele necesare. Cînd totul a fost gata, am invitat mamele. Curioase, ca toate femeile, au venit în grabă mare și au rămas uluite de cele ce-au văzut. Au stat de vorbă cu îngrijitoarele, cu educatoarele, le-au iscodit să vadă dacă au pricepere în creșterea copiilor, s-au dus apoi la bucătărie. N-a rămas colțisor necontrolat. După vizită a urmat o consfătuire a consiliului de conducere cu femeile-mame. Toate erau mulțumite, bucuroase și entuziasmate. Din ziua deschiderii creșei (pentru copiii de la 3 luni la 3 ani) și a grădiniței (pentru copiii de la 3

la 7 ani), n-a mai lipsit de la muncă nici o colectivistă. Și fiindcă e vorba de femei, țin să amintesc că întotdeauna ne-am îngrijit să fie puse la muncă ținînd seama de puterea și îndatoririle lor de acasă. La fel am făcut cu bătrînii și tinerii și în general am ținut seama ca fiecare om să fie pus la muncă pe măsura puterilor sale.

Multe s-ar putea spune încă despre cum am pornit și cum am muncit noi în primii ani. Cu timpul a crescut nu numai puterea economică a gospodăriei, dar și priceperea noastră în organizarea muncii. De un an-doi, de pildă, noi am introdus sistemul de muncă în acord individual, care duce la creșterea răspunderii și a interesului pentru o recoltă sporită. Să vă arăt bunăoară cum lucrăm la vie: echipa își primește parcela corespunzătoare numărului de oameni pe care îl are și la rîndul său, fiecare om din echipă, familie sau grup de prieteni, primește unul sau mai multe rînduri de viță, pe care le lucrează pină la cules. La capătul fiecărui rînd sau grup de rînduri sînt tăblițe cu numele celor care îngrijesc de vița respectivă. Așa facem și la prașit, la grădina etc. La împărțirea recoltei, cei care au depășit, primesc o retribuție suplimentară, adică 30 la sută din producția realizată peste plan. După părerea noastră, acest sistem de muncă este bun și el poate fi folosit de la început în toate gospodăriile agricole colective.

Îmbunătățindu-ne munca din an în an, învățînd și din ce am făcut bine și din greșeli, noi am ajuns să dezvoltăm avutul obștesc al gospodăriei, să atragem aproape tot satul în gospodărie, să devenim colectivisti bogăți. Avutul obștesc al colectivei noastre cuprinde 1.700 hectare teren, un complex de grajduri și magazii și multe ramuri de producție dintre care citez: grădina de legume și zarzavat (50 hectare), via cu viță nobilă (20 de hectare), livada (10 hectare) etc. Avem un puternic sector zootehnic format din: o fermă de vaci cu 125 capete, din care 70 de vaci cu lapte, care dau o producție medie anuală de 2.500 litri pe cap de vacă furajată; stina cu un efectiv de 800 capete de oi de rasă țigaie, spancă și merinos; o crescătorie de porci cu 20 scroafe și 72 purcei și o fermă de păsări cu 2.500 pui de găină.

Ce să vă mai spun? Despre felul cum trăim noi colectivisti, despre bunăstarea din casele noastre? Nu cred că mai este nevoie. Vă puteți da seama și singuri de felul cum trăiesc membrii unei gospodărie agricole colective al cărui fond de bază va atinge în curînd 2 milioane lei.

Gheorghe Bileca
președintele gospodăriei agricole colective „Olga Bancic”,
Palazu Mare, regiunea
Constanța

Exemplul lui ION DIMA

Dacă întrebi în Poenarii Burchi de Ion Dima, vei afla despre el numai lucruri bune. Toți îl știu om gospodar, așezat și cu pricepere la munca cîmpului. De multe ori oamenii din sat i-au cerut sfatul cum să iasă din cutare sau cutare încurcătură. Numai acum un an, de pildă, au rămas mulți mirați cînd Ion Dima le-a spus că după ce termină seceratul orzului are de gînd să semene porumb în miriște. Și cum să nu fie mirați cînd obiceiul lor era ca după secerat să pască vitele în miriște, sau să dezmiriștească. Dacă nu puteau dezmiriști în vară, tocmai la toamnă sau la primăvară le mai era gîndul la ogor, cînd trebuiau să mai pună ceva în el. Ion Dima și-a văzut de treabă, împotriva vechiului obicei. După ce a strîns orzul, a arat miriștea la 18—20 cm., a boronit, și a semănat porumb. L-a semănat la distanță mai mică decît pe cel obișnuit: 40 cm. între rînduri și 25 cm. pe rînd. Dar n-a semănat orice fel de porumb. Pesemne că știa el ce știa că de asta păs-trase din primăvară vreo două banițe din cel schimbat la bază. Zicea că-i un soi mai timpuriu.

Cînd l-au văzut că se ține de vorbă, i-au dat pace. Cînd porumbul a răsărit, și cînd l-au mai văzut pe Ion Dima ieșind la prașit, oamenii din Poenarii Burchi, s-au mirat grozav. El nu s-a mulțumit să prașească o dată, ci de două ori în toată regula.

— Măi, nea Ionică, crezi că se mai coace? l-a întrebat unul într-o zi.

— Ce să se coacă?
— Parcă nu știi, porumbul!
— Dar ce-mi trebuie să se coacă, doar nu l-am pus pentru mălai. Pentru vite l-am pus.

Toamna, tot satul l-a văzut pe Ion Dima aducînd acasă carul încărcat cu porumb. Il tăiasse cu coceni, cu tot. Nu l strînsese pină cînd n-a ajuns bobul în lapte-ceară. Acasă l-a tocat și l-a pus în gropi la murat. Și iarna, cînd alții nu aveau cu ce hrăni vitele, Ion Dima scoatea din groapa-siloz și dădea hrană vitelor.

In toamnă, după ce a strîns porumbul, a făcut arătură adîncă, așa că primăvara nu i-a fost greu să semene.

— Și eu credeam înainte că nu se pot face două culturi într-un an, pe același teren, spunea Ion Dima celor ce-l întrebau. Dar am citit într-o carte și am vrut să văd dacă n-oi putea face și eu cum scria acolo. Și vedeți, pământul n-a suferit nimic. Din contra, l-am ferit de animale, care, calcîndu-l, l-ar fi stricat.

In anul acesta, după ce au terminat de strîns orzul, mulți oameni din Poenarii Burchi au semănat în miriște porumb pentru siloz. Din cele 41 hectare de pe care s-a recoltat orzul pe 24 din ele s-a și semănat porumb pentru siloz. Și asta nu e totul. Cînd vor recolta grîul, încă mulți alții sînt hotărîți să urmeze exemplul lui Ion Dima.

Ing. Maria Bogdan

Pe cîmpurile de porumb ale Stațiunii experimentale I.C.A.R. din comuna Valul lui Traian, regiunea Constanța, tractoristul Vasile Grosu execută, cu ajutorul unui agregat, două lucrări deodată — prașitul și împrăștierea îngrășămintelor chimice.

O zi obișnuită LA BĂILEȘTI

Printre comunele pirjolate în zilele furtunosului 1907, a fost și Băilești din regiunea Craiova. De atunci au trecut mai bine de 50 de ani. În anii regimului democrat-popular această comună — astăzi reședința raionului cu același nume — a cunoscut, ca și celelalte comune ale patriei noastre, o puternică dezvoltare și înflorire.

Fotografiile de mai jos înfățișează câteva imagini grăitoare ale vieții noi, înfloritoare, pe care o trăiesc azi băileștenii:

„23 August 1944”, așa se numește gospodăria agricolă colectivă care a luat ființă la Băilești în anul 1949.

Pământul muncit după metodele agrotehnice le dă harnicilor colectivști un rod bogat!

Ion Onufri e de felul lui cam închis la fire. Se înțelege că nu s-a născut cu darul asta. A ris și el în pruncie și i ar fi fost viața veselă, dacă lucrurile nu s-ar fi rinduit altfel. A rămas orfan de mic și copil de pripas pe mâini străine. Și-a închis sufletul ca o scoică. Scoica o desfaci însă dacă vrei cu sila, cu un vîrf de cuțit, dar cu sufletul nu merge așa. Sufletul, cînd e să se întimplă, îl desface numai dragostea. Lui Onufri i s-a întimplat asta cu Tudora, care parcă purta cu ea, din născare, și veselia lui. I s-a împlintat în inimă ca o rază de lumină într-o stîncă. Și acolo unde a căzut, a răsărit din piatră o floare.

Era mulțumit Onufri. Nu ridea și nu bătea din palme că nu-i în felul lui, dar i se vedea pe fața ca cremenea, pîlpirea unei bucurii lăuntrice. Mulțumire se vedea și în mișcările lui. Erau mai pripite și uneori fără rost. Lucra cu poftă și la colectivă și acasă. Tudora era în brigada de la grădină. Cînta toată ziua, că avea glas frumos. Fetelor și femeilor le era mai mare dragul să i stea în preajmă. Onufri era îngrijitor la animale. Trebăluia în grajd, iar cînd și cînd se oprea nemișcat, răzimat în furcă și neștiut de nimeni asculta cîntecul femeii.

Cu ce-au luat de la colectivă au început an de an să se înfighebe acasă. Le-a prisosit că n-aveau decît grija lor. Și-au mărit casa, au luat o vacă și păsăret, trei scroafe de soi, vreo zece oi. A cumpărat stupi și i-a pus în fundul grădinii. Florile tot se trec — zicea Onufri. — Dacă pui stupi, le schimbi și dulceața și parfumul în bani.

— „În toate vezi bani. Nu-i bine” — spunea Tudora.

— „Auzi vorbă. Ba e chiar bine. Se ivește ceva, vîri mîna în pungă și scoți. Fără bani ești ca trestia bătută de vînt. Te simți bicisnic și nu ți vine să ridici nici ochii la oameni. Nici pămîntul nu-l simți lipit de tălpi. Parcă mergi pe un strat de paie. E rău să n-ai. Pă mine să mă întrebî cît e de rău...”

Au fătat oile și li s-a îndoit numărul. N-a vîndut nici un miel. S-a ținut de miele și de berbecuți pînă le-a dat coarnele. Și-a început să le tundă. Iși luase și o juncană pe lângă vacă și juncană i-a zis și după ce a fătat. Era un fel de amăgire a conștiinței, că n-a călcat statutul pe care singur îl aprobese la înscriere.

S-a apucat să crească și porumbei. Il năpădisse fără să prindă de veste o patimă oarbă. Să aibă, să tot aibă. „Las’ că înainte dac-aruncaj la mine pisica în sus n-avea de ce să se agate” — își spunea ca să se liniștească. Numai cînd și cînd se simțea ca atunci cînd cobori dealul și te împinge păcatul s-o iei puțin la goană. Picioarele nu te mai ascultă, nu-i chip să te mai oprești, parcă o putere nevăzută, căreia zădărnice te înnotrivești, îți dă brînci din spate și nu te slăbește pînă nu ajungi de-a rostogolul.

Tudora, care i-a luminat o dată viața, era acum un om la treabă Muncea și tăcea. Nu schimbau două vorbe toată ziua și la masă îmbucau în grabă cu gîndul la cine știe ce lucru lăsat neisprăvit. După obicei ce-i pe lângă casă pică mai mult pe umerii muierei. Aici, mulțumită lui Onufri era berechet. Cînd ieșea dimineața pe poartă, femeia era pe jumătate vîlăguită. Iși potrivea în uliță hasmaua și și trecea într-o doară palmele peste fuste. Îi descopereau fetele paie în păr și găinaț pe poale. Amuțise. Nu mai cînta. Femeile, cu simțul lor, au ghicit fără s-o descoasă: „Omu’ dracului — ziceau — a băgat privighetoarea în colivie”. I-a ajuns și lui la ureche. A tresărit, dar nu ca pe vremea, de pildă, cînd rămînea stană, cu barba răzimată în greblă și-i asculta, neștiut de nimeni, glasul. Seara a luat o pe departe.

— Tudoro, te văz cam obosită. Nu vrei să stai tu acasă? Eu așa zic. Stai și vezi de gospodărie. Sint destule de făcut și aici. Mîine m-aș duce să vorbesc cu președintele. O să i spun că ești bolnavă... mă rog, socoteți de ale voastre muierești...

Femeia stătea nemișcată în pat și-l asculta. El își trăsese un scaun la căpătîiul ei, ca la o spovedanie. A tresărit, apoi s-a așezat din nou pe perne, apăsată de o uriașă și nevăzută povară.

— Tu Onufri, să spu ai asta? — S-a uitat la el cu mirare și spaimă. — Cum, să nu mă mai duc? Adică să le întorcem spatele cînd știi că tot ce-avem n-ar fi fost dacă...

— Cine-a zis că întorci spatele? Doar mă duc eu mai departe. Da’ sintem mai cîștigați așa. Am socotit și-am răsocotit. — Și scoase carnetul în care trecea pînă la gram, ca un spițer, tot ce primea, tot ce dădea, zilele-muncă ale amîndorura, termene de contractare, cît mă-

Al m... AL NO

nincă Blînda, oile, și cît lapte dau pe zi prețul sîndrilei și chereștelei, cum se păsărele la tîrg... I-a dezvăluit femeii, cu mire, foi cu socotele îngrămădite în colț — cine știe cînd le buchisise? — preț toarne orice împotrivire.

— Ia n-ascultă aici — îi spuse cu aer ritate, ca unui copil. — Tu aduci 300 de pe an. Așa i? Asta înseamnă fo 1.500 ki porumb, bani cam la 6.000 de lei și acolo. Apăi dacă stai acasă și vezi d-

te duci la tîrg cu marfă în fiecare săptămînă de două ori pe atît?

— N-o să ajungă porumbul, Onufri, sîngăimă coplesită de siguranța cu care i Numai cu ce-ți vine ție nu ții atîtea oră vite, și...

— Proastă ești. Cumpărăm cînd se st c-atunci n-are preț mare.

Ii vîrișe pumnul în gură că nu putea ofteze. A plecat capul supusă, lăsîndu-voință, de întimplare. Parcă pleca în rob

Un afiș în fața sediului anunța de o s nare generală. Era trecută acolo și „Contractările de cereale”. Onufri rumegat țilcul cuvintelor. „Ce-or fi vîrî tracteze, că doar am contractat o dată o bănuială, și-l supăra ca o piatră în cumva măresc cantitățile?” — Îi era și mărturisescă.

La adunare s-a așezat în fundul sălii locul pe nesimțite. Stătea în față, cîndva ochii oamenilor. Și acum iată că se fereșt să se ferească? Uite cum îl privește de l-

Pe tarlalele gospodăriei, munca e acum în toi. Inginerul agronom e mereu prezent cu sfaturile sale.

La prisaca gospodăriei agricole colective.

R-co'tele mari de zarzavaturi asigură colectivștilor semnate venituri bănești.

POVESTIRE
de V. Toso

Fiecare animal are tabietul lui. Trebuie să-l hrănești cu dramul și la ore fixe. Apoi curățenia lor vine tot atât cât hrana. Onufri le știa pe dinafară. La colectivă făcea asta în fiecare zi. Și mai avea și ajutoare, și pe zootehnist alături. Aici, singur, nici nu era de închipuit cum ar fi putut răzbi. Incepuseră vitele să se jigărească. Plîngeau de foame fiecare în limba ei și dormeau pe așternutul murdar. Blînda i-a dat primul răspuns. Găleata mare, care se umplea înainte ochi cu laptele pe o zi, era acum la jumătate. Se uita Onufri la găleata goală și parcă deslușea acolo noi înțelesuri. Dacă ar avea mai mult răgaz de la colectivă și-ar putea vedea și de casă. Ferma de animale te ține toată ziua lingă ea. S-a dus și s-a cerut conductor la cai. „Ce mi-e? între două trebi mă reped cu căruța acasă. Nu păgubește nimeni”. Il așteptau să vină cu astfel de rugăminte. Aveau și răspunsul pregătit. „Matale trebuie să stai la fermă că acolo ești de mai mare trebuință!”

„Blana oilor s-a umplut de scaieți și ghemotoace de bălegar. Înainte erau curate că puteai să le trimiți lina direct la darac. Le-a închis în țare și s-a apucat cu migală să descilcească firele prelungi. Curată una, două, apoi le mulge și treaba îi ia un ceas. Le numără pe celelalte. Mai sînt zece. Și-i este pentru prima oară ciudă că mai sînt zece și nu cinci sau șase. Tot mai des își numără angaralele și timpul pentru ele, și de fiecare dată se sperie. De multe ori îl apucă noaptea tîrziu, iar a doua zi e posac și fără puteri.

„Il rupe din treabă și gânduri vinzoleala de la cotetul porumbeilor. Îngăfăcase gaia din zbor un porumbel și se cocotase sus, în vârful salcîmului, să-l mănince pe îndelete. Curgeau jos fulgii și penele în capul lui Onufri, parcă în bătoacă. A dat cu bolovani, dar în zadar. Apoi a pus mina pe furcă și a început să fluiera. Hoata s-a mutat în alt pom. S-a luat după ea furios, aruncînd blesteme pînă a ajuns în uliță. După garduri chicoteau vecinii. Nici n-a știut unde se află. L-a oprit un drumet:

— Încotro cu furcoiul, Onufri? A mințit:

— Mă duc la vale. Am de întors niște fin. — L-a năpădit o clipă rușinea. — „Mint ca un copil prins la oala cu miere. O fi băgat omul de seamă? Ei și, ce dacă? N-am de dat socoteală”. A ridicat din umeri slobozindu-se de sub apăsarea îndoiiții, apoi s-a întors acasă, furișat prin spatetele ogrăzilor. I-a venit în gând să pună chiar acolo, în vârful salcîmului, o sperietoare. Dar pe unde o fi dosit Tudora zdrențele și căciula veche? Aha, stă una din cloști pe ea. Altceva nu și-a găsit pentru treaba asta. Tii, nici nu s-a uitat la cloști. Or fi murit de sete, or fi început să jasă puii... S-a întors din drum răsucindu-se pe călcîie.

Și-a amintit că nu isprăvisse de muls vaca, Necăjiță de așteptare, Blînda răsturnase găleata...

Cînd s-a dezmeticit, pe seară, trecuse, nici nu știa cum, o zi de muncă. A făcut descoperirea înfiorat. Ca la o boală care te macină îndelung pe dinăuntru și-și trimite fără veste primul semn pe față. Își nă-

ruise fama de om al datoriei. În urechi îi ajunse de departe, sau poate din străfundul cugetului, tipătul de foame al animalelor părăsite...

★

Așa l-a găsit Ichim. Își prăvălise mina mare pe masă. I se pierdea în ea, ca un degetar, un păhărel cu rachiu. Se uita cu priviri cețoase la ștergarul din față. Era cusut pe el cu arnici, de mina Tudorei, un cărăbuș pe o floare. Se uita și bolborosea. Parcă vorbea cu gîngania.

„...Frățioare, știi cum își ia vînt cărăbușul? Desface întii aripile ale groase care-l țin la pămînt ca o povară. După aia le scoate pe cele subțiri, le întinde în vînt, ca pe o năframă de borangic și zboară, zboară unde vrea el. Pă floarea asta, de-o pildă. Așa a fost și cu viața mea. Mă damblagiseră într-un timp nevoile... Cîte mai erau. Nu mai sînt. Mi-am luat zborul cum s'ar zice... Da' acu' uite că m-am făcut de ris”. Se strîmbă parcă înțepat de o durere veche, cui-bărită în sale.

„A ciorilor ființă și muierea. Nu știi niciodată ce-i zace în suflet. Zicea că s-a săturat să tot robească. Aici cam așa e. Cînd stai să te gîndești, e un fel de robie. De bună voie, da' tot robie se cheamă. Imi spunea:

„Mă Onufri, nu te întinde prea mult că n-o să răzbi. Atît cât scrie la statut ne-ajunge pe lingă casă. Acolo nu-s vorbe de-a surda”.

Numai că mie îmi plăcea să le am sub ochi. Să le văd cum se înmulțesc. Și adică, dacă o să trec peste statut — ziceam — mă spînzură cineva?... Nu m-a spînzurat nimeni. Da' dacă mă întrebî acum cum îmi e... să nu-ți mai spun”.

A sughițat și și-a căutat astîmpărul în pahar.

— Ajungă-ți Onufri! Nu vezi că ai început să-ți aduci aminte?

— Ce știi matale, pă mine m-a lăsat femeia.

S-a urnit greu de la masă și a ieșit afară în ogradă. Și-a înălțat privirea spre cotineța porumbeilor și i-a stîrnit așa, din senin. Porumbeii s-au ridicat stol, au dat o dată roată și au pogorit lin ca o patimă veehe pe un suflet de om.

— Dacă ar veni am lua o altfel. Muiere, muiere, da' judeca bine. Vînd și opresc... cît scrie la carte. Parcă ne sînt măsurate acolo puterile și vrerea. Spune că... să întărim întii și întii colectivă. Să-i mărim avutul. Dacă calci peste asta, peste toate calci. Ca și cînd ai apuca de capătul unui lanț de păcate... Uită-te ici! A început să se urce rugina pe ele. Și pă mine o să se urce.

— De Tudora ce mai știi? — îl încercă Ichim.

— De ar primi-o înapoi la colectivă!... Io-s de vină.

— Nu te mai necăji — îi spuse fără înconjur și-i urmări atent schimbările pe față. — Lucrează de cîteva zile. După cîte înțeleg o să se întoarcă și acasă. I s-a înseninat brusc chipul, iar ochii căutau uimiți la celălalt.

A înțeles într-o clipă că oamenii l-au veghiat tot timpul.

brigadierul de la întia. O fi știind? Na, bravo! Cînd lipsește colectivista cea mai harnică din brigadă... E comunist. El l-a adus în colectivă. Și cînd i-a vorbit tunci, i-a spus toate gîndurile pe dinafară. — „Stătea e vorbă cu mine și știa ce-mi trece prin minte”. L-a trerupt vocea președintelui.

Întii n-a fost atent. Cînd a ajuns vorba la contracare a ciuit urechile:

„...O să scoatem după evaluările agronomului, o replotă mare. Deci propunem adunării să adăugăm la contractul cu statul încă două vagoane. La ziua muncă i-așa o să avem mai mult ca anul trecut cam cu kilile de bucate, iar pentru fondul de rezervă, berehet. Prețul din contract e bun. Ne scutește și de rumul la țîrg. Banii îi împărțim și cu o parte luăm materiale pentru grajd. Musai să fie gata pînă înamnă...”

Onufri pălește. Paguba de pe urma Tudorei se aună mult mai mare. A crescut valoarea zilei-muncă, — asta i drept, dar sporirea cantităților pentru contactare îi răstoarnă toate socotelile. „Ce să facem cu anii?” — s-a trezit vorbind tare. S-au întors spre el eodată 300 de fete. „Sîntem mai ciștiști dacă luăm răunte — urmă tot el înfierbîntîndu-se. Nu bani ne buie, grăunțe; banii îi facem noi dacă avem nevoie. Eu așa zic”. Au ris cîtiva, iar alții au început și țistue. Adunarea generală a votat propunerea președintelui.

Nu s-a întors acasă. S-a dus la grajd și s-a încuiat colo, să-și rumege minia.

— De ce-or fi ris? Ridea și nașu' Alexandru, și verii, i Mitrahe care zice că mi-e prieten. Ce-or fi găsit ris?

Tudora n-a fost la adunare. „Nici n-ai de ce să mergi — i-a spus Onufri — și mai lași și casa singură”. A stat și-a privegheat orătăniile. A enit Săftica, codana brigăzii, și i-a povestit. O asulta și i se luminau în cap o groază de lucruri. „Vă-i-zică, Onufri n-a avut dreptate. Și tocmai el, singur, a stea așa de-a curmezișul, ca măgarul, cînd toți zic ltfel”. Îi venea să sugrume păsările, să alunge animalele în uliță. Din grajd, Blînda a mugit prelung și netișor. A intrat și a mingiit-o pe grumaz, pe botul med.

— „Nu-s de vină ele săracele. De ce să le-alung? Masă le, să stea aici, să-l pedepsească”. Săftica i se ăta în gură și da din cap fără să înțeleagă. Tudora privea tăcută. O privea și-i treceau prin minte, neitatele zile de la colectivă, diminetile, cu zgomotul e unelte și voci, cu freamătul tractoarelor, plecarea pre cîmp, chipul președintelui care-i petrecea pînă șeau toți. I-au apărut zilele secerișului, culesul în ie (președintele aduce totdeauna și lăutari), ziua îmărtelilor, plecările cu camionul la oraș cînd își lăsa linadins năframa să-i fluture în vînt...

N-a luat cu ea decît o legăturică cu țoale. A ieșit aape fugind, ca dintr-o închisoare. Nici în părți, nici înapoi n-a mai privit. S-a abătut pe la Ichim a grădină. I-a povestit, dar a înțeles că știa el destul.

— Nu știu, da-mi pare rău c-am plecat, așa, fără o orbă.

— Poate c-ai să te întorci — i-a spus Ichim privind-o u înțeles. Și după o clipă de tăcere: — Îți duc fetele ipsa. Să vii de mîine la lucru.

— Păcat de el c-o să se piardă așa... Și n-ar fi om ău — o ținu Tudora.

— N-o să se piardă, n-ai grijă. O să veghem, să u se piardă...

mpul liber colectivității se îndreaptă fie spre casa de cultură...

...fie spre cinematograful nou construit...

...fie la biblioteca comunei, unde îi așteaptă cîteva mii de volume.

Fotoreportaj de Petre Iordănescu

Să stăm de vorbă DESPRE POEZIE

Tovarășul Nicu Ionescu ne-a trimis câteva poezii. Vom face un popas lângă manuscrisul său. Iată, bunăoară, am în fața mea o poezie de dragoste intitulată: „Tie M...“ Oda închinată iubitei nu depășește însă un cadru intim, interesant cel mult pentru autor și muză. Poetul îi cîntă entuziast mersul, surisul, privirea, fruntea, vocea etc., amănunte desigur importante pentru bard și iubită, dar nesemnificative pentru cititori, sentimentele sale nedepășind un stadiu minor. Dar și aici folosește imagini uzate, tocite ca „privirea ta e raza primăverii, iar vocea cînt de privighetoare“, sau „tu îmi ești calea nemuririi“ întilnite și răsfîtîluite la primii stihuitori ai literaturii noastre. Așteptăm de la poet versuri clare, cu bogat conținut de idei și sentimente majore.

Din Golești-Focșani am primit un sonet „Inserare“, scris de tovarășul Vasile Manolescu. Sonetul este un pastel, dar nu un pastel rupt de viață, ci un pastel care reflectă freacă și căldura creator al vieții noastre noi, căci pe fondul milenar al naturii se reliefează distinct semnele noului.

Poeziile poetului Stan Păun „Parabola“, „Ninsoare de lumină“ și „Concert campestru“ sînt luminoase, interesante atît prin tematica aleasă cît și prin împlinirea lor artistică. Împreună cu „Inserare“, aceste poezii sînt oprite în vederea publicării, pe cît va permite spațiul revistei.

Interesante și cu reale calități sînt și poeziile tovarășilor Radu Felecan și Gheorghe Bobei, iar despre ele vom discuta mai pe larg într-un număr viitor.

Tovarășul I. Burcă e un vechi mînuitor al stihurilor. E un poet. I-am apreciat nenumărate poezii. De aceea nu mică mi-a fost surprinderea cînd i-am citit poezia „Plouă“. Vizibil influențată de simbolism, mai ales de poezia lui Minulescu, poezia vădește o goană nestăvilită după imagini, cele mai multe forțate, care nu pot acoperi sărăcia de idei. Vom reproduce cîteva la întîmplare

„Plouă cu mine, cu tine, cu ei,
O ploaie tînără de oameni,
O ploaie de ozon, de argint viu
Care trezește la omenie, la frumos
O ploaie care trezește la conștiință,
la cinste (!!!)
Plouă cu slove sîpate în nemurire
Cu slove turnate în oțel,
...Plouă peste mine, peste tine, peste ei“.

S-ar putea continua: plouă peste noi, peste voi, peste și peste, o nesfîrșită ploaie, care înecă poezia și care nu comunică vreun mesaj important. Și de ce, tovarășe Burcă, această goană ne-

explicabilă după un modernism, iartă-mi paradoxul, după un modernism demodat, cînd dumneata poți să scrii poezie valoroasă și adevărată? Dovadă: poezia „In lan“ din care, pentru fiorul poetic și frumusețea lor, reproducem versurile:

„Ce naș da să fii secură
Să mă legi în snopi de zor,
Să-mi tot mîngîi geana rară
În mătasa spicelor...“

Cu tovarășul M. Lăcătușu am mai stat de vorbă. Ne impresionează cu numărul mare de poezii pe care ni-l trimite cu regularitate.

Poeziile „Nu sînt“, „Doina“, „Mesaje de pace“, „Te urăsc“, „Plaiuri natale“, deși valoroase ca intenție, ca preocupare tematică, nu sînt realizate ca formă artistică. Ele exprimă în mod pro-

zaic idei adevărate, care pot forma un articol, un documentar, dar nicidecum o poezie. Iată spre exemplu o strofă din poezia „Mesaj de pace“:

„Azi noroadele vor pace și înfrățire
pe pămînt.
Dar știu că mulți vor războiul pe pămînt,
Și de aceea sînt
Care ar dori pămîntul fie-un maldăr
de cenușă
Iar ei zbirii omenirii plini de aur
pină-n
gușă“.

Conținutul, indiscutabil, e just. Dar unde-s poezia, emoția, imaginea artis-

tică? Nu-i suficient să înșiruiești un articol în rînduri egale, fiecare rînd să înceapă cu literă mare, să rimeze, cu mai mult sau mai puțin succes, silabele de la coadă și apoi să numești asemenea construcție poezie.

Luați versurile de mai sus și scrieți-le în continuare, fără literă mare și veți obține, evident, un pasagiu de proză obișnuită și nu din cea mai reușită. Noi înțelegem nerăbdarea și graba poetului de a se vedea publicat în paginile revistei. Dar, dacă această publicare întîrzie, cauza e tocmai graba, aceasta bat-o vina!

Ca o urmare firească a aceleiași grabă nu vor putea vedea lumina tiparului nici poeziile tovarășilor Popa Petre, Bucur Grigore, M. Filimon, Constant Nicola Istrati, Gh. Gorun, Dinu Stancu, Ilie Rădulescu, I. C. și Fl. Șteflea. Ultimul poet din cei amintiți mai sus, ne-a trimis un mînușchi de „Vorbe în-

Să stăm de vorbă despre PROZA

Gh. Hoinaru, care ne-a trimis schița „Ispita“, are ceea ce se cheamă, darul povestirii. El istorisește frumos, în cuvinte puține, vădită fiind grija de a nu risipi vorbele. Doi colectivști vind la țîrg un cal al colectivei, beteag de tîgnafes. Ei ascund cumpărătorului meteahna calului scos la vînzare, adică îl „geambășesc“, după expresia autorului. Subiectul, nu prea original, aduce aminte de povestirea lui Maxim Gorki „Bilciul din Goltvo“, ba aduce aminte totodată și de Anton Pann care prezintă o întîmplare similară în „Povestea Vorbei“. Asta nu înseamnă desigur că ar fi vorba de un plagiat. Începătorii cresc totdeauna în preajma strălucitelor exemple clasice și în baza căutărilor proprii acest lucru este chiar necesar, ca o școală. Oricum, Gh. Hoinaru vădește un talent plin de promisiuni. El știe să caracterizeze dintr-o trăsătură de condei un caracter uman și ne face plăcere să cităm acest portret al unui moș șugubăț: „Moș Zainea are să mehăie ca un țap tras de barbă și o să tușească pînă ce i-o cădea cușura pe prichiciul ferestrei unde s-a așezat“.

Așteptăm cu interes de la Gh. Hoinaru și alte lucrări.

„Biserică II în inspecție“, schiță

telepte“ și una din aceste maxime verificate glăsuiește:

„Sînt multe, multe fapte, care,
De vrei să le înfăptuiești,
Îți cer și timp și efort mare,
Pînă s-ajungi să le-implinești“.

Așa-i tovarășe Șteflea! Și poezia e trudă grea. Marii noștri poeți stăruiau chiar ani întregi pe un manuscris. Îl refăceau de zeci și zeci de ori. Eminescu a scris mii de versuri pentru „Luceafărul“. Talentul e un bob, dar munca trebuie să fie cît carul! Dumneata, dacă ascultai de această vorbă înțeleaptă, ai fi deus un efort mai mare și ai fi acordat poeziei mai mult răgaz. Noi așteptăm însă alte și alte lucrări, în care sperăm că alături de bobul de talent, vom descoperi strădania depusă pentru șlefuirea versului.

Scrisoarea primită din partea tovarășului Nelu Căvănescu ne-a surprins în mod plăcut. (Regretăm că nu putem să vă satisfacem dorința, poezia trimisă la o altă redacție nu o poate ridica decît autorul, nouă ne-ați fi putut trimite o copie). Poezia alăturată scrisorii e puțin incilcită și se observă o goană după imagini, după cuvinte căutate, în detrimentul fondului de idei. Pe viitor renunțați la înzorzonarea prea încărcată a formei, cristalizați-vă ideea. Inspirați-vă din minunata realitate a zilelor noastre.

Viața uzinelor, munca minerilor, peisajul nou al vieții satelor noastre, nesfîrșitele plaiuri pline de rod, lupta uriașă pentru pacea omenirii, dragostea înflăcărată pentru patria noastră socialistă, toate aceste izvoare nesecate de inspirație își așteaptă poezii și cîntăreții. Dăruiți-le talentul, munca și visul vostru. Astfel cîntecele capătă un sens major, devin necesare și utile omului nou și poporul le va răsplăti cu dragostea sa.

Nicolae Tăutu

File de calendar

80 de ani de la apariția
lucrării lui Fr. Engels

„ANTI-DÜHRING“

A cum 80 de ani, în 1878, a apărut cartea „Anti-Dühring“ („Domnul Eugen Dühring revoluționează știința“), lucrare clasică a lui Friedrich Engels, în care sînt expuse și fundamentate toate cele trei părți constitutive ale marxismului: filozofia marxistă (materialismul dialectic și materialismul istoric), economia politică marxistă și teoria comunismului științific.

În lucrarea sa Engels a apărut în mod strălucit teoria marxistă împotriva atacurilor ideologului mic-burghez Eugen Dühring și a partizanilor acestuia care, dînd apă la moară oportuniștilor, încercau să strecoare influența mic burgheză în mișcarea muncitorească germană.

Model de partinitate comunistă, de intransigență marxistă față de orice denaturări în știință și față de oportunism în politică, opera lui Engels „Anti-Dühring“ este și în prezent o armă ascuțită a mișcării muncitorești revoluționare din întreaga lume, în lupta împotriva ideologiei burgheze și revizionismului contemporan, o armă în lupta împotriva capitalismului, pentru triumful socialismului.

CARTI NOI

LITERATURA POLITICA

V. I. LENIN: Impotriva revizionismului — Ed. politică
600 pag. — 14 lei

AUGUST BEBEL: Din viața mea — partea a III — Ed. politică
272 pag. — 10,50 lei

.....

Autorul mai greșește profund atunci cînd în loc de „mi s-a făcut lehamite“ (de cineva), el spu „m-am lehametit“. Grija îmbogățirii cu cuvinte noi a limbii noastre trebuie lăsată în seama clasicii fiindcă e o întreprindere peste măsură de grea.

„Iancu Jianu“ — subintitulată grășit „povestire din trecut“ este fapt o recenzie. Autorul care a trimis-o, tovarășul Damian Odobescu din Viștea de Jos, raionul Făgăraș, își începe de altminteri proza pr această confesiune care-i fixează genul: „voi vorbi despre acumare prieten al poporului, așa cum a fost văzut de Ion Ghica“.

George Enache e desigur tîn dar într-una din schițele trimise spune despre moș Neculai, cu umor savuros, că „este unul din prietenii mei din copilărie“.

Ceea ce este demn de semnal la acest începător în ale literaturii e faptul că se inspiră din fapte și trecute în zilele noastre. Îl sfătuim să scrie cu osirdie și pe mai departe și din cînd în cînd să ne trimită cîte ceva din cele scrise. Ne îndoiim că lucrările vor fi ce în ce mai bune și unele din ele vor putea fi publicate.

Petru Vintilă

De pe tot globul De pe tot globul

La taifas cu moș Gheorghe Vișan

DESPRE SITUAȚIA DIN LIBAN

Crede-mă, tovarășe, mă cuprinde o minie fără margini când mă gândesc ce planuri ticăloase urzesc imperialiștii, vrind să treacă prin foc și sâmbie micul popor libanez. Mă întreb: cum poate Organizația Națiunilor Unite să stea nepăsătoare atunci când imperialiștii urzesc asemenea planuri ce pun în primejdie pacea?

Așa îmi grăia badea Vișan, adinc zguduit de ilhăreasca intervenție armată pe care o pregădesc în zilele acestea imperialiștii anglo-americani contra Libanului. După ce am explicat că, de fapt, imperialiștii anglo-ameri-

ani au intervenit de mult în acțiunile interne ale Libanului, sprijinind cu muniții, armament greu și consilieri militari guvernul antipopular condus de Humun și Solh, i-am mai spus: — Să știi, bade Vișane, că imperialiștii se fac luntre și punte pentru a-și salva conductele petrolifere ce trec prin Liban. Chiar ziarul reacționar englez „News Chronicle” scria zile trecute: „In Liban se găsește în momentul de față punctele terminale ale conductelor petrolifere din Orientul Mijlociu. Conducta principală a societății „Iraq Petroleum Company” se termină la Tripoli, iar alta ajunge la Sidon (Saida). Dacă aceste puncte ar fi pierdute, ar fi subminate catastrofal pozițiile Occidentului în întreg Orientul Apropiat și Mijlociu.”

— Aha! Va să zică și de asta dată tot petrolul e cu bua, intervine moș Vișan.

— Da. Petrolul și încă ceva. Imperialiștii se tem că nu cumva poporul libanez răscolat să sfîrșească și să măture de la putere guvernul lui Șamun și olt, singurul guvern din Orientul arab care a admis pe față doctrina Eisenhower—Dulles, ocmai de aceea, S.U.A. și Anglia lasă la o parte orice diplomație și se dau acum peste cap să împingă O.N.U. să acopere steagul său intervenția imperialiștilor în Liban.

— Dar lumea nu a uitat evenimentele din Coreea. Acum ca atunci, urzesc imperialiștii să fie demascate...

— Așa este, moș Vișane! Uniunea Sovietică, prin declarația agenției T.A.S.S., a smuls asca de pe fața imperialiștilor și a arătat lumii ce primejdie mare amenință pacea în Orientul arab. Dar imperialiștii caută un motiv ca să porască să sugrume lupta poporului libanez pentru libertate independentă. S.U.A. caută să facă un cap de pod solid în lumea arabă, de unde să atace țările arabe care luptă contra imperialismului. S.U.A. și Anglia au organizat acum și un alt plan de intervenție în Liban după ce înțeleg că paravanul a fost demascat.

— Nu cumva este vorba despre planul de a asmuți țările din pactul de la Bagdad contra Libanului? Eu am citit în zăre că imperialiștii vor acum guvernul libanez să ceară ajutor din Irak și Iordania vină în Liban și să înăbușe coala.

— Acesta este, într-adevăr, un plan imperialist, moș Vișane. Imperialiștii acuză Repu-

Imperialismul american:—Când mă gândesc la Liban mă doare inima... (Desen de V. TIMOC)

blica Arabă Unită că alimentează cu arme pe răsculații din Liban. Primejdia vine de acolo că, S.U.A. și Anglia, folosind această scornire, ar putea să pună în mișcare mașina lor de vot de la O.N.U., ceea ce ar duce la transformarea observatorilor O.N.U. în forțe de poliție. Aceasta înseamnă că mii de soldați străini purtând însemnele O.N.U. ar năvăli în Liban și ar face „ordine” sugrumând mișcarea populară din această țară.

— Ar fi prea strigător la cer, mi-a răspuns moș Vișan. Ar fi prea ilhăresc ca imperialiștii să încerce să-și spele înfrângerea din afacerea Suezului, înăbușind singeros lupta dreaptă a poporului libanez.

Noi, toți oamenii de inimă, forțele păcii din toată lumea, ne opunem. Noi vrem ca în lume să fie pace și securitate și condamnăm orice intervenție în treburile interne ale țărilor.

— Așa am să scriu în revistă, moș Vișane. Am să arăt că poporul nostru, împreună cu toate popoarele iubitoare de pace din lume, își ridică energic glasul și spune: NU, intervenției imperialiste în Liban!

PE SCURT

● Intre 26 și 30 iunie 1958 a avut loc la București cea de-a 9-a sesiune a Consiliului de Ajutor Economic Reciproc. La această sesiune au fost examinate măsurile practice pentru dezvoltarea continuă a colaborării economice dintre țările socialiste pe baza aplicării consecvente a diviziunii internaționale socialiste a muncii. De asemenea s-a acordat o deosebită atenție măsurilor pentru adâncirea specializării și cooperării în producție între țările socialiste. La sesiunea Consiliului a avut loc totodată un schimb de păreri cu privire la dezvoltarea continuă a comerțului dintre țările lagărului socialist și țările capitaliste.

● La 1 iulie, în Palatul Națiunilor din Geneva, și-a început lucrările conferința experților pentru studierea metodei de detectare a exploziilor nucleare. La conferință participă reprezentanții S.U.A., U.R.S.S., Angliei, Franței, Cehoslovaciei, Poloniei, României și Canadei.

● Tovarășului Walter Ulbricht, prim-secretar al C.C. al P.S.U.G. și prim-vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al R.D.G. i s-a conferit ordinul de „Erou al Muncii” cu prilejul celei de a 65-a aniversări a zilei sale de naștere pentru merite deosebite în construirea socialismului în R.D. Germană.

Măgărinuri

Cu prilejul unor recente declarații făcute presei, secretarul de stat al S.U.A., Dulles, a încercat să condamne la eșec conferința experților în problema exploziilor nucleare.

Orice probleme ar fi tratate, experții, știu un lucru cert: în conferințe... eșuate, e Dulles cel mai bun... expert!

NOTE POLITICE

Corb la corb nu-și scoate ocii!

Nu se poate spune că tribunalele din Germania apuseană stau degeaba. Zilnic vin știri despre condamnarea la lungi pedepse cu închisoarea a numeroși luptători germani împotriva războiului atomic și a fascismului, în vreme ce foștii călăi hitleriști, în ciuda crimelor săvârșite, nu numai că se plimbă în plină libertate, dar se bucură de toată cinstea și încrederea guvernului de la Bonn.

Un exemplu grăitor este recentul proces al lui Max Simon, fostul comandant al celui de-al 13-lea corp de armată S.S., reclamat unui tribunal vestgerman de către locuitorii satului german Brettheim. În ultimile zile ale războiului tre-

cut generalul Max Simon, aflat în trecere prin acest sat, a ordonat împușcarea fără judecată a primarului și a încă doi locuitori.

Mărturiile erau pe deplin limpezi. Crima generalului Max Simon trebuia pedepsită. Dar călăul hitlerist își avea și el „martorii” săi. Adică, mai bine zis, un singur martor. Dar martor cu greutate în ochii judecătorilor de la Bonn. Anume, chiar pe fostul mareșal hitlerist, Kesselring, faimosul criminal de război scăpat de ștreang mulțumită protectorilor săi americani.

În fața tribunalului, Kesselring a declarat că Max Simon este „un om de onoare pentru care nutresc tot respectul”.

Tribunalul s-a înclinat respectuos și l-a pus în libertate pe călăul din Brettheim.

Un procent însemnat de piloți americani sînt alcoolici

Indonezia a fost înzestrată de natură cu sumedenie de bogății. Resursele solului și subsolului o situează în rîndul celor mai bogate țări din lume. De pildă, Indonezia dă peste 40 la sută din producția mondială de cauciuc, 18 la sută din cea de plumb, 92 la sută din cea de chinină, 79 la sută din cea de piper etc. Unii scriitori compară Indonezia cu un șirag de perle. Dar, secole de-a rîndul, asupra țării a apăsat jugul greu al colonialismului. Poporul indonezian, care numără 82 de milioane de suflete nu s-a putut bucura de bogățiile pămîntului său.

Multă vreme, Indonezia, care este alcătuită din peste 3.000 de insule răspîndite pe o distanță de 5.000 km. între Asia și Australia, a figurat în atlasele întocmite de geografii burghezi sub numele de Indiile Orientale Olandeze. Suprafața ei însumează 1.904.000 km. pătrați, adică o întindere egală cu cea a Angliei, Franței, Germaniei și Italiei luate la un loc.

Atrași de bogățiile pămîntului indonezian, colonialiștii olandezi au înrobii țara în jurul anului 1610. Ei au acaparât cele mai bogate pămînturi, lăsînd pe muncitorii băștinași să moară de foame. Indonezia a fost transformată într-o sursă de materii prime și piață de desfacere pentru produsele industriei colonialiștilor.

Poporul indonezian a căutat să scuture jugul robiei, ridicîndu-se de nenumărate ori la luptă pentru dobîndirea independenței sale naționale.

În anul 1942, Indonezia a fost ocupată de militariștii japonezi.

IN FATA HĂRTII

INDONEZIA

De data aceasta, poporul indonezian, sub conducerea partidului comunist, a trecut la acțiuni și mai organizate pornind o îndrăzită luptă armată împotriva ocupanților japonezi. Sub loviturile nimicitoare ale glorioaselor armate sovietice, Japonia a fost nevoită să capituleze și, în anul 1945, poporul indonezian a proclamat Republica Indonezia.

În năzuința sa spre independență, tinăra Republică Indonezia s-a lovit de rezistența înverșunată a puterilor coloniale. Timp de aproape patru ani poporul indonezian a fost nevoit să-și apere cu arma în mînă libertatea cucerită. Puterile coloniale au încercat să impună Republicii Indonezia obligații politice și economice înrobitoare.

Astfel, Indonezia a fost inclusă în Uniunea olandezo-indoneziană și a fost obligată un timp să ducă politica externă pe care i-o dicta guvernul olandez. La începutul anului 1956, guvernul Republicii Indonezia a hotărît să nu se mai considere legat de Uniunea olandezo-indoneziană și de acordurile economico-financiare, ce-i fuseseră impuse. Această hotărîre n-a fost pe placul reacționarilor din țară și al imperialiștilor care s-au dedat la atacuri, cînd fățișe, cînd ascunse, îndreptate împotriva unității și libertății Indoneziei.

Situația politică din Indonezia a început să se agraveze pe la sfîrșitul anului trecut, cînd a fost descoperit complotul anti-statal al colonelului Lubis.

Complotul acesta a fost zdrobit, însă complicitățile lui Lubis, sprijinul de unele cercuri imperialiste străine, au reușit să organizeze răscoale separatiste în cîteva regiuni ale țării.

Cînd, la propunerea președintelui Sukarno, s-au luat o serie de măsuri menite să ducă la întărirea sistemului statal și a coeziunii poporului, forțele reacționare au organizat noi răscoale în Sumatra Centrală și Sulawesi (Celebes). Rebelii urmăreau să aducă la cîrma țării un guvern care să dea Indonezia pe mîna imperialiștilor. De data aceasta amestecul S.U.A. și al organizației agresive S.E.A.T.O. a devenit și mai fățiș.

În ciuda acestui ajutor dat de imperialiști, trupele guvernamentale sprijinite de forțele populare au învins pe rebelii din Sumatra. Astăzi în Sumatra se mai găsesc doar detașamente răzlețe de rebeli care se destramă repede sub loviturile puternice ale trupelor care apără republica.

Deși rebelii din Sumatra au fost înfrinși, dușmanii republicii au continuat răscoalele, strămîtînd operațiile militare în Indonezia de est. Noua lor bază a devenit Sulawesi de nord. Dar și aici rebelii au primit lovitură după lovitură fiind nevoiți să se predea. Astfel, în cursul luptelor care au avut loc pînă acum, aproape jumătate din efectivul total al rebelilor, cu armamentul și materialul lor de război, s-a predat trupelor guvernamentale. Multe regiuni din Sulawesi de nord au fost eliberate și viața a început să intre în normal.

Casa de naștere din comuna Dragomirești, raionul Piatra Neamț, neavând condiții de funcționare sta închisă de mai bine de un an de zile.

— De ce i-o fi zicând, soro, „casa de naștere”, dacă nu naște acolo nici o mamă?
— Mai știi? Poate că pe aici, pe copii îi aduce barza...!

(Desen de H. LERU)

Beteșugul

Ușa dispensarului se deschise încet, lăsând să treacă un om tânăr, voinic, dar cu privirea speriată și cu auzul încordat de tresărea la cel mai mic zgomot. Îi întâmpină doctorul.

— Ce te doare?

— Omul făcu un pas înapoi, făcu pușn, uitându-se fix la doctor.

— Am un mare beteșug. Nu mai văd.

Doctorul îl rugă să șadă pe un scaun cu fața la peretele pe care atârna un tablou plin cu litere mari, mici și mititele.

— Să-mi spui acum ce litere îți arăt eu.

Rînd pe rînd, Petre citi toate literele mari, mici și chiar pe cele mititele.

— Ai niște ochi de vultur, mă omule, și te vaiți că te-a lăsat vederea.

Petre își frecă încurcat bărbia ca un om care nu mai știe ce să creadă. Și, deodată, luindu-și inima-n dinți, spuse tare:

— Mai am un beteșug. Cu urechea. Aud vorbe pe care nu le rosteste nimeni.

Doctorul începu să-și dea seama că e ceva necurat la mijloc.

— Și, de mult zici că ai beteșugurile astea?

Petre se porni pe istorisit.

— Asistai mai deunăzi la un spectacol. Dar ce spectacol! Pe scenă, echipa din Naipu, regiunea București, prezenta,

la faza raională a concursului de teatru, piesa „Bărbatul fără opinci”. Eram numai ochi și urechi. Și taman când acțiunea era mai interesantă, când Raluca și Gheorghe se ciondăneau, numai ce auzii o voce care spunea: „Noroc, Gheorghe!”. Mă uitai în stînga, mă uitai în dreapta, nu era nimeni. Pe scenă numai Gheorghe. Și deodată îl auzii pe Gheorghe spunind: „Noroc, Alexandre! Ce mai faci?” Holbai eu ochii și-l văzui pe Gheorghe întinzînd mina, dar pe scenă nu mai era nimeni. Așa m-au fiert fără apă câteva minute. Gheorghe vorbea, Alexandru îi răspundea. Dar vă jur, tovarășe doctor, că nu vedeam nici un Alexandru pe scenă, dar îl auzeam. Ce mi-am zis atunci, să știi că am beteșug. Ori nu mai văd, ori aud anapoda.

Doctorul începu să ridă cu hohote. Cînd se mai potoli, își lămuri pacientul.

— Am fost și eu la spectacol. Pe scenă nu era nici un Alexandru. A lipsit în ziua concursului. Atunci, instructorul echipei din Naipu, ingenios, nevoie mare, cică să salveze piesa, s-a apucat și-a dat replicile din cutișe.

— Și cu beteșugul meu cum rămîne?

— Beteșug există, dar nu la dumneata, ci la instructorul echipei de teatru din Naipu.

C. Andrei

DREPT LA ȚINTĂ

MACUL

e o cultură nouă în raionul Zeletin. Colectiviștii din comuna Lózica s-au gândit că ar fi bine să însămînteze și ei vreo trei hectare cu mac. Dar cine să-i îndrume? Au cerut o mină de ajutor secției agricole raionale. Secția le-a trimis ca îndrumător un... specialist.

— Loc aveți pentru...? întrebă specialistul.

— Avem vreo trei hectare, au răspuns colectiviștii.

— Foarte bine. Și adăpost o să aibă?

— O să aibă, bolta cerului.

— Bolta...? Dar cu apa ce facem?

— O să plouă.

— Cum? Să bea apă de ploaie?

— Păi, griul nu bea? Porumbul nu bea? Ce, macu-i mai breaz?

— Da' nu despre mac e vorba, fraților, ci despre animale.

— Da' matale ce fel de „specialist” ești, bădîe?

— Zootehnist.

— Asta-i bună! Noi am cerut unul pentru cultura macului și cînd colo, care va să zică...

— Nu-ți nimic. O să-ncerc să vă ajut eu...

— Și... a încercat. Pînă la urmă i-a păgubit pe colectiviști de câteva mii de lei, însămîntînd macul într-un teren necorespunzător.

Cine-i vinovatul?

Secția agricolă raională răspunde calm: „Ne-ai cerut să vă trimitem un specialist? V-am trimis”.

Specialistul se spală pe mîini: „Dacă macul era vacă...”

Cu nădejdea că lucrurile se vor lămuri, colectiviștii au hotărît pînă una alta ca la anul să ceară un specialist pentru construcții. Precis că o să le trimită unul pentru cultura macului.

DACĂ CITEȘTI FIRMA

pusă pe o clădire din comuna Agăș, raionul Moinești, pe care scrie „Cinematograf sătesc”, vei fi inclinat să crezi că aici e într-adevăr cinematograful. Cînd intri înăuntru însă, constai că ai de-a face cu orice, numai cu cinematograful, nu. În timp ce filmul se desfășoară pe ecran obișnuit, în sală se desfășoară altă acțiune.

— De ce mînci sămînțe, bădîe?

— Da' tu, de ce fumezi?

Prin alte colțuri, numai ce auzi:

— Că bine îți-ai mai așezat picioru-n ceafa mea, neică!

— Pi dacă n-am un să-l pun... Nu vezi călta mai bocceaua slă pe jos?

— Ce ți le-ai di boccea maică? Da' bicicleta mneatale-i mai mică?

Propunem ca alături de firma „Cinematograf sătesc” să apară și altele, ca de pildă: „Debit de tutun”, „Centru de semințe”, „Depozit de materiale”, și altele.

Sau toate astea să funcționeze afară, iar înăuntru să fie numai cinematograful.

Petre Popa

BRIGADA

Una din cele mai bune brigăzi artistice din raionul Bacău este cea din comuna Săucești, formată din tineri entuziaști, instruiți de învățători destoinici.

Pe drept cuvînt, săuceștenii se mîndresc cu brigada lor și mai ales cu foloasele aduse de înfăptuirile ei. Cîți nu s-au simțit cu musca pe căciulă, cîți nu și-au simțit obrazul roșind, cite lucruri nu s-au îndreptat în comună! Iată, de pildă, cum a înfățișat brigada situația scolii din satul Bogdan Vodă:

**Foale verde de lipan
Școala din satul Bogdan
De mulți ani se tot clădește
Și nu se mai isprăvește...**

În urma criticii aduse de brigadă situația s-a îndreptat și acum școala este aproape gata. La fel s-a întimplat și cu sediul sfatului popular (în prezent în renovare) căruia brigada i-a zis o ghicitoare:

**Spune, unde e o casă
Arătoasă și frumoasă
De te plouă-n ea bălele
Pînă te face ciuciulele?**

Cînd cei de pe scenă au mai spus următoarea ghicitoare:

**Are coarne, dar nu-i țap
Tragi de el, dar nu-l proțap**

EPIGRAMA

Comuna Smeeni, raionul Buzău, este fruntașă la colectări.

Nici o importanță n-are căs la șes sau că-s la munte: fiind frunțași la „contractare”, și la bani vor fi... în frunte.

S.M.T. Roman, realizînd economii de 63.000 lei în campania de primăvară, își propune să facă aceeași economie și cu prilejul secerișului.

Cînd așa s-a întimplat abia astă primăvară, e firesc (a doua oară) să culegi... ce-ai semănat.

Acoperișul căminului cultural din Aluniș-Teleajen este găurit.

Deci, cînd cerul e senin, Sala e pentru cămin, iar dacă e timp de ploaie, Sa'a este pentru... baie.

Nu e toc și totuși scrie
Nu pe coală, ci pe glie
Vai și amar de el, bădîe.

toți din sală și-au întors virile spre bătrînul Ște Coșa, singurul din comuna care mai avea (din moși-moși) un plug cu cormană lemn și spunea că arătura tractorul nu-i bună fiind miroase porumbul a mîrînă.

Pe cunoscuta melodie „La moară pînă la gară” brigada critică conducerea mîdînă neglijența căreia moară se strica foarte des:

**Moara trage ca să moară
Că nimeni n-o mai repară**

Brigada mai arată că în lași timp moara chibbur Pal Iojă mergea fără iată, pere. Cu alte cuvinte condre rea morii sfatului popular, neglijența sa, dădea apă moara chibburului.

Au fost cîteva cazuri (ce-i drept, puține), cînd gada a criticat pe bună ditate unele lipsuri și autotile în drept n-au luat gră măsurile cerute. Așa, de dă, responsabil al centrului de colectarea laptelui din mună era un oarecare Ște Burcă. Acesta înșela și plata pe care o făcea și la suratul laptelui. În plus, avea și patima beției: „nu poate peștele fără apă, nu poate Burcă pînă dăpă” — se spunea des. Brigada a continuat cu cînd pînă cînd sfatul popular înlocuit pe acest așa-zis ponsabil.

De asemenea, brigada nu cruțat nici pe acei colecții care nu prea veneau la rîcă. Unul din acestia este Ion Acojocăriței, fost cîr calfă de măcelar, căruia gada i-a zis un cîntec de stîrnit potop de risete:

Nu-i convine nicio muncă
Și visează numai șuncă...

Mai departe, brigada a vestit cum într-o zi, la c Acojocăriței era s-o pără rîu de tot:

**Cum slătea pe agregat
Adormind, s-a răsturnat
Între roțile dințate
Mai s-ajungă... antricoa**

Programul brigăzii cheie cu evocarea atît drăgîntului Păcală:

**Măi Păcală, măi Păcală
Pe la noi să mai poțese
Și c-o glumă, c-o zicală
Iarăși să ne-nveselești.**

Preocupîndu-se de dezvoltarea sectorului zootehnic, colectiviștii din comuna Răcăciuni, raionul Bacău, au preluat recent de O.R.A.C.A. încă 20 de juninci pentru a le crește. Colectiviștii din Răcăciuni în schimb, au vîndut și vacile pe care le aveau, rămînînd numai cu

Colectivistul din Răcăciuni către cel din Roșiori: — Ați cam făcut-o de oaie, fraților.

(Desen de A. CLENCI)